

A. Z.-fonds is zij zelfs *werknemer* van een organisatie van *werkers*. Andere fondsen zijn tegenwoordig organisaties van verbruikers, die een contract hebben gesloten met de werkers-organisatie. Wenschelijk ware het geweest, vóór het inwilligen van het verzoek de betrokken artsen te raadplegen, althans hen vooraf te verwittigen, opdat men had kunnen doen uitmaken, of aan zulk een verzoek moet worden voldaan; maar al zou dit vaststaan, dan had men toch mogen verwachten, dat tegenover artsen met iets meer tact ware opgetreden. Men kan aannemen, dat deze in het algemeen *ten minste* even nauwgezet hun geldelijke verplichtingen tegenover den Staat nakomen, als deze het tegenover hen doet; immers de „belooningen”, die de Staat voor geneeskundige diensten pleegt aan te bieden, voor pensioenkeuringen, voor diensten aan de Justitie en de Arbeidsinspectie, staan zeer zwart aangeteekend, nog afgezien van de kosteloze diensten, die den artsen zijn opgelegd, en van de niet zoo zeldzame gevallen, dat de staatsorganen zich aan hun verplichtingen tegenover artsen trachten te onttrekken. De artsen allen, de eerlijken met de oneerlijken, met hetzelfde wantrouwen te bejegenen, is weinig minder dan beleedigend.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET TARIEF DER RIJKSVERZEKERINGSBANK.

In de 23—24 Maart gehouden hoofdbestuursvergadering bleek ons de wenschelijkheid, naar aanleiding van het ingezonden stuk van coll. SASSEN d.d. 11 Maart, het volgende vast te stellen:

Een oogarts had nota's ingediend bij het bestuur der R. V. B., hetwelk ze hem terugzond, daar sommige posten hooger waren dan „het *Tarief*”, geldend voor ingeschreven geneeskundigen. Onze collega kon dit niet toegeven, het tarief was hem onduidelijk, en voor hem, die in een kleine gemeente woont, laag. Het bestuur der R. V. B. stelde de stukken in handen van het hoofdbestuur onzer Maatschappij om advies, wat zoowel tegenover onzen collega, als tegenover onze Maatschappij een te waardeeren beleefdheid is, vooral van de zijde van een *rijks*-instelling. Nadat de betreffende Afdeulingsraad in de gelegenheid was geweest te oordeelen, dat „werkelijk het tarief der R. V. B. voor oogheelkundige behandeling *zeer onvolledig en ontoereikend* is, zoodat verschil in opvatting gemakkelijk kan ontstaan”, werd in de bijna voltallige hoofdbestuursvergadering, bijgewoond door den voorzitter van den Raad van Beroep, door leden der C. C., der C. O., en der C. V., het geven van een praeadvies opgedragen aan een commissie van drie personen; daar niemand toelichting vroeg of gaf, is het geheim gebleven, waarom in deze zaak, waarin een Afdeulingsraad gesproken had, en die een lid-specialist-oogarts aanging, nu juist uitgekozen werden: de voorzitter van den Raad van Beroep, een lid van het hoofdbestuur, dat tevens oogarts is, en een lid der C. V., dat eveneens oogarts is.

Getuigt het van „kortzichtigheid, die hen volmaakt ongeschikt maakt om van advies te dienen”, dat deze commissie zich tot haar taak bepaalde, die liep over de toepassing (heel niet over *wijziging*!) van een bestaand tarief op geneeskundige handelingen van een collega, wien dit tarief onduidelijk was? De „geweldige tijden”, den „levensstandaard” „minstens verdubbeld”, mitsgaders andere schrikbeelden of begeerlijkheden roerde de commissie niet aan, liggende achter het punctum remotum harer taak. Haar beschouwingen nam het hoofdbestuur over, en het bestuur der R. V. B. plaatste enkele regels uit het veel langer stuk in het *Tijdschrift voor Ong. Gen.*, en wel die regels, welke in het praeadvies een omschrijving gaven van het volgens dien collega te beknopte deel van het tarief.

„En dan die acht plaatsen, waarin het verwijderen van een vreemd lichaam 25 ct. meer kost! Dat is klaarblijkelijk „la note gaie” in het advies; of zou het misschien zijn grond vinden in de samenstelling van de commissie? Een kortzichtigheid, die niet verder doet zien dan *eigen neus*!”. Waar deze uitroep aantoonde, dat coll. SASSEN, die de bedoeling van het praeadvies niet kende, ook den inhoud ervan niet kende,

Vermoeden wij, dat hij bij het stellen der diagnose *kortzichtigheid* gebruik maakte van *het imaginaire beeld!* Wie zou hem zoo'n oververziendheid niet benijden?

Rotterdam,
31 Maart 1918.

J. P. VAN DER BRUGH.
H. K. DE HAAS.

PRAE-ADVIES OP HET VOORSTEL OLDAMBT.

Naar aanleiding van het prae-advies van het hoofdbestuur, betreffende het voorstel der afd. Oldambt, zij het mij vergund het volgende op te merken. Het hoofdbestuur schijnt een lager tarief voor plattelandsdokters gerechtvaardigd te achten op grond van de extra-vergoeding voor afstand en tijdverlies. Nu is het mijn gewoonte (en ik veronderstel ook die van de meeste collega's) om van deze vergoeding alleen dan gebruik te maken, wanneer de tocht *uitsluitend* ten behoeve van een ongevalspatiënt wordt ondernomen, en *niet*, wanneer ik die patiënten op mijn gewonen rondgang bezoek, niettegenstaande in een eenigszins uitgebreide praktijk deze patiënten vaak niet dan langs moeilijke wegen te bereiken zijn en op verren afstand wonen. Is het de bedoeling van het prae-advies, dat de plattelandsdokters in vergoeding voor afstand en tijdverlies een compensatie moeten zoeken, dan geloof ik niet, dat de R. V. B. het hoofdbestuur voor deze vingerwijzing dankbaar kan zijn. M. i. moet ieder, die uit ervaring den levensstandaard van den plattelandsdokter kent en de onkosten aan zijn praktijk verbonden, een uniform tarief als een eisch van billijkheid aanvaarden.

Heteren, 30 Maart 1918.

J. TH. TEN HAVE.

ROODVONK, KRAAMBED EN NAVELBESMETTING.

Naar aanleiding van de mededeeling van B. VERAART in het nummer van 16 Maart, kan ik op zijn vraag naar literatuur en ervaringen over wondbesmetting en kraamvrouwbesmetting met roodvonkvirus antwoorden van B. SALGE te hebben gelezen, hoe LEUBE zich bij lijkopening van een aan roodvonk overledene, den linker arm verwondde; in aansluiting hieraan vertoonde hij een typisch roodvonkexantheem. SALGE zegt, dat dit een uitzondering is, en men meestal na verwondingen met roodvonkvirus besmet een streptococcen-sepsis ziet optreden.

Wat mijn eigen ervaringen omtrent roodvonk en kraambed aangaat, ben ik van meening, dat de arts, die roodvonk behandelt, zijn barenden niet zoo licht met roodvonk of sepsis besmet. De lichtheid van de roodvonkepidemie het vorig jaar te Amsterdam was aanleiding, dat ik het durfde ondernemen, zoo nu en dan tijdens deze epidemie een miskraam te behandelen, een bilnaadscheur te hechten, en zelfs eens, wegens verbloedingsgevaar een vastzittende placenta met de hand te verwijderen. Dit gaf nooit tot ook maar de geringste besmetting aanleiding, zoodat ik den indruk kreeg, bij mijn roodvonklijders zoo voorzichtig mogelijk alle aanraking vermijgend, en mij bij mijn barenden degelijk steriliseerend, geen besmettingen te veroorzaken. De ervaringen, tijdens de laatste maanden opgedaan, hebben dit duidelijk bevestigd. Sedert December 1917 tot nu toe behandelde ik geregeld roodvonk, te weten zeven volwassenen en drie kinderen; deze waren te rangschikken onder de gemiddelde en meer ernstige gevallen. In dien tijd behandelde ik vijfmaal een miskraam en leidde twaalf verlossingen, waarbij tweemaal uitgangstang, éénmaal versie en extractie, éénmaal extractie aan de stuit, éénmaal manueele verwijdering van een vastzittende placenta, tweemaal perineaalhechting, dus, zooals men ziet, gevallen, die wel gelegenheid aanboden voor besmetting door aanraking. Er werd onderzocht, zooveel als noodig was, en alle patiënten werden geregeld bezocht. Aseptische voorzorgen geschieden natuurlijk zoo zorgvuldig mogelijk. Het kraambed nu verliep bij al deze vrouwen ongestoord, ook alle pasgeborenen waren en zijn welvarend. Eén patiënte vertoonde gedurende twee dagen een lichte temperatuursverhoging, die na het toedienen van een secale infuus verdween, zonder dat zich iets ontwikkelde (resorptie van uit de baarmoederholte?); dit was de patiënte, bij welke de placenta met de hand was verwijderd geworden.

Ik mag dus zeggen, voor zoover deze ervaring reikt, bij voortdurende roodvonkbehandeling, geen kraamvrouwen te hebben besmet, en twijfel er niet aan, of vele